

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce:

bytem

proti

žalovanému:

ředitel Krajského ředitelství policie Libereckého kraje
sídlem nám. Dr. E. Beneše 584/24, Liberec

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2019, č. j. KRPL-8794-11/ČJ-2019-1800KR-PK

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 25. 3. 2019, č. j. KRPL-8794-11/ČJ-2019-1800KR-PK, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 3. 6. 2019 se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo ve výroku I. zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 2. 1. 2019, č. j. KRPL-67058-19/ČJ-2018-1800NE, jímž byla žalobci ve věci jeho služebního úrazu v důsledku dopravní nehody ze dne 9. 12. 2014 ve výroku I. přiznána náhrada za ztrátu na výdělků z jiné výdělečné činnosti podle § 101 písm. a) ve spojení s § 103 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) z předpokládané výdělečné činnosti za období od 9. 12. 2014 do doby skončení platnosti autorizace pro profesní kvalifikaci strážný a detektiv koncipient udělené žalobci Ministerstvem vnitra, nejdéle však do konce kalendářního měsíce, ve kterém žalobce dovrší věk 65 let, a to ve výši 1 645 Kč měsíčně. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí bylo rozhodnuto o způsobu výplaty přiznané náhrady na účet žalobce. Žalovaný ve výroku II. napadeného rozhodnutí vyslovil, že nepřiznává náhradu nákladů řízení podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru.
2. V napadeném rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a spisového materiálu. Z něj vyplývá zejména to, že dne 25. 10. 2017 podal žalobce žádost o přiznání náhrady ušlého výdělků z podnikání s odkazem na rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 3. 2011, č. j. MV-26801-2/VO-2011, kterým byla žalobci na dobu 5 let od právní moci rozhodnutí udělena autorizace pro dílčí kvalifikace strážný a detektiv koncipient, přičemž žalobce vykonával činnost zkoušejícího žadatelů o odbornou kvalifikaci strážný a detektiv koncipient. Vzhledem k pórázovému stavu není žalobce dle posudků lékařů tuto činnost schopen nadále vykonávat. Autorizace žalobce již byla ministerstvem prodloužena do 3. 5. 2021. Ve věci bylo původně rozhodnuto náměstkem ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje pro ekonomiku rozhodnutím ze dne 12. 3. 2018, č. j. KRPU-275999-99/ČJ-2014-0400VO, toto rozhodnutí bylo nicméně v odvolacím řízení zrušeno ředitelem Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje rozhodnutím ze dne 5. 6. 2018, č. j. KRPU-65772-15/ČJ-2018-0400KR-PK, a věc byla vrácena do prvostupňového řízení. Jelikož v době, kdy měl opětovně rozhodovat náměstek ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje pro ekonomiku, nebylo toto místo obsazeno a v této situaci by byl ve věci oprávněn namísto náměstka rozhodovat ředitel Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, který však již rozhodoval v odvolacím řízení, policejní prezident svým usnesením ze dne 2. 7. 2018, č. j. PPR-18205-3/ČJ-2018-990760, přikázal věc k provedení úkonů a rozhodnutí náměstkovi ředitele Krajského ředitelství policie Libereckého kraje pro ekonomiku.
3. Náměstek ředitele Krajského ředitelství policie Libereckého kraje pro ekonomiku vydal dne 2. 1. 2019 shora zmíněné prvostupňové rozhodnutí, proti němuž podal žalobce blanketní odvolání, které po uplynutí lhůty stanovené mu ve výzvě doplnil. Žalovaný konstatoval, že je odvolacím orgánem podle § 190 odst. 6 zákona o služebním poměru, a k odvolacím námitkám uvedl, že prvostupňové rozhodnutí je v souladu s § 101 písm. a) a § 103 odst. 4

zákona o služebním poměru při zohlednění úpravy § 271o zákona č. 262/2006 Sb.,
zákoníku práce.

Pro účely stanovení náhrady za ztrátu na výdělků vycházel správní orgán I. stupně ze závěrů judikatury (rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2001, sp. zn. 25 Cdo 1920/1999, či ze dne 9. 4. 2015, sp. zn. 21 Cdo 1525/2014), podle níž je průměrný výdělek podnikatele dán rozdílem příjmů z podnikatelské činnosti a nákladů na tuto činnost vynaložených za předchozí kalendářní rok před vznikem škody. V případě žalobce činil tento rozdíl za rozhodné období roku 2013 částku hrubého výdělků 19 735 Kč, tedy 1 645 Kč měsíčně. Správní orgán I. stupně respektoval závazný právní názor vyslovený v předchozím zrušujícím rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, závěr o přiznání náhrady již ode dne 9. 12. 2014, kdy došlo k dopravní nehodě, považuje žalovaný za správný.

4. Při posuzování ušlého zisku z podnikání bylo třeba vycházet z údajů z daňového přiznání žalobce za rok 2013. V přiznání náhrady je zohledněna trvalí autorizace žalobce, dalšími skutečnostmi způsobilými ovlivnit výši náhrady nejsou získané zkušenosti žalobce, jeho zlepšující se zdravotní stav ani záměr k navýšení činnosti spojené s autorizací. Údaje z daňového přiznání vztažené k jinému zdaňovacímu období, než je rok 2013 jsou irelevantní. Na místě není ani polemika žalobce k proměnlivosti příjmů a výdajů, neboť pro přiznání náhrady jsou rozhodné příjmy a výdaje dosažené v předchozím kalendářním roce před vznikem škody. Přiznaná náhrada bude před odesláním žalobci ponížena o zákonné odvody. Žalobce nebyl v odvolacím řízení úspěšný, žalovaným mu proto nebyla přiznána náhrada nákladů řízení.
5. Žalobce v podané žalobě nejprve zrekapituloval obsah jím podané žádosti a dosavadní průběh správního řízení. Dále namítl, že průměrný výdělek pro účely poskytnutí náhrady byl nesprávně určen. Jednak není zřejmé, zda se v souvislosti s výpočtem průměrného výdělků jedná o čistý či hrubý příjem, dále nelze vycházet pouze z rozdílu příjmů a výdajů za rok 2013, ale je nutné zohlednit stále aktivní autorizaci, získané zkušenosti v předmětné činnosti či zlepšující se zdravotní stav žalobce. Nelze přijmout, aby určení náhrady za ztrátu na výdělků bylo vázáno na příjmy a výdaje dosažené v předchozím roce. Výdaje žalobce totiž nelze považovat za konstantu, skutečné výdaje žalobce jsou proměnlivé či náhodné. Žalobce teoreticky nemusel mít v roce 2013 žádné výdaje, v důsledku čehož by pak byla přiznaná náhrada vyšší. Klíčem k úspěchu v podnikání je snižování nákladů a zvyšování efektivnosti. Dle žalobce vychází napadené rozhodnutí pouze ze souhrnného zjištění skutkového stavu, proto je žalobce považuje za nepřezkoumatelné.
6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nejprve uvedl, že lhůta pro podání žaloby uplynula dne 3. 6. 2019 a poukázal na to, že pasivně legitimovaným subjektem je v daném případě s ohledem na existující správní judikaturu ředitel Krajského ředitelství policie Libereckého kraje. Dále žalovaný poukázal na to, že žalobní námítky jsou shodné jako námítky žalobce uplatněné v odvolacím řízení, přičemž žalovaný setrval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Pro účely stanovení náhrady za ztrátu na výdělků lze dle závěrů judikatury vycházet z rozdílu příjmů z podnikatelské činnosti a nákladů na tuto

činnost vynaložených za předchozí kalendářní rok před vznikem škody. Žalobce neuvádí, v čem konkrétně spatřuje nesprávnost výpočtu. Rozhodné jsou údaje z daňového přiznání za rok 2013, vypočtená částka podléhá odvodům. Žalobce neuvedl další skutečnosti, které by mohly vypočtenou výši náhrady ovlivnit. Trvajících autorizací je při poskytování náhrady přirozeně zohledněna. Další skutečnosti uváděné žalobcem nejsou pro stanovení náhrady relevantní. Napadené rozhodnutí je dle žalovaného v souladu s právními předpisy a pakliže nebude žaloba vyhodnocena jako opožděná, navrhl žalobce její zamítnutí pro nedůvodnost.

7. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
8. Před samotným vypořádáním žalobních námitek soud uvádí, že je třeba dát za pravdu žalovanému, jenž poukazoval na nesprávné označení žalovaného v žalobě. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je v řízení o žalobě proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru podle zákona o služebním poměru žalovaným správním orgánem služební funkcionář, který ve věci rozhodl v posledním stupni (srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2017, č. j. 3 As 192/2016-61; judikatura NSS dostupná na www.nssoud.cz). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu přitom v usnesení ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, vyslovil, že „v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce“. S ohledem na to zdejší soud i v záhlaví tohoto rozsudku označuje jako žalovaného ředitele Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, který je žalovaným, nikoli samotné krajské ředitelství policie, které žalovaným služebním funkcionářem není.
9. V daném případě byla žalobci přiznána náhrada za ztrátu na předpokládaném výdělku z činnosti zkoušejícího žadatelů o odbornou kvalifikaci strážný a detektiv koncipient, a to zejména s ohledem na § 101 písm. a) a § 103 odst. 4 (do 30. 9. 2018 se jednalo o odst. 3) zákona o služebním poměru. Žalobce v podané žalobě brojí v podstatě výhradně proti stanovení výše přiznané náhrady. Totožné námitky jako v žalobě přitom vznášel již ve správním řízení.
10. Pokud žalobce žalovanému vytýká, že mu není zřejmé, zda bylo v souvislosti s výpočtem výše náhrady vycházeno z hrubých nebo čistých příjmů, lze žalobce odkázat na str. 14 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný vysvětlil, že vycházel z hrubých příjmů a výdajů uvedených v daňovém přiznání žalobce za rok 2013. Tuto otázku tedy žalovaný výslovně zodpověděl.

11. Žalobce podrobněji nerozvádí, jak si představuje zohlednění jím uváděných faktorů při výpočtu výše náhrady. Stále aktivní autorizace žalobce ve správním řízení zohledněna nepochybně byla, neboť náhrada je přiznána do doby skončení její platnosti. Žalobce neuvádí, v čem spočívá zlepšení jeho zdravotního stavu a zisk zkušeností. Náhrada mu byla přiznána právě z důvodu zhoršeného zdravotního stavu, jehož zlepšení nemůže vést ke zvýšení náhrady. Dostatek zkušeností, resp. odborných předpokladů žalobce pro výkon předmětné činnosti je vyjádřen již udělenou autorizací. Soudu není zřejmé, jaká je představa žalobce o možnostech kvantifikace zkušeností a jejich promítnutí do výše přiznané náhrady.
12. Pokud jde o stanovení výše náhrady na základě průměrného výdělku z předmětné činnosti za předchozí kalendářní rok před vznikem nároku na náhradu, neshledává soud v takovém postupu pochybení. Správní orgány tento postup podepřely odkazy na civilní judikaturu týkající se zjišťování výše ušlého zisku podnikatele (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2001, sp. zn. 25 Cdo 1920/99), která se zjišťováním příjmů a výdajů za předchozí kalendářní rok pracuje. Se zjišťováním průměrného výdělku za účelem stanovení výše náhrady ostatně počítá i zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v ustanoveních o náhradě újmy na přirozených právech člověka.
13. Žalobce neuvádí, jakým jiným způsobem by dle něj měla být výše náhrady stanovena, nesděluje, z jakého jiného období, než je předchozí kalendářní rok, by mělo být podle jeho názoru vycházeno. Nezpochybnuje ani, že výše jeho příjmů a výdajů byla v roce 2013 skutečně taková, jaká byla prokázána daňovým přiznáním a fakturami za jím provedené práce. Polemizuje pouze nad tím, že výše jeho výdajů mohla být v roce 2013 hypoteticky jiná, než ve skutečnosti byla, což by mohlo mít vliv na vypočtenou výši náhrady. Tyto úvahy jsou nicméně pouhou spekulací, při stanovování výše náhrady je třeba vycházet z reálných čísel, které má služební funkcionář k dispozici. Žalobce daňovým přiznáním a fakturami prokázal výši svých příjmů a výdajů v posledním roce před vznikem nároku na náhradu, netvrdil a nedokládal, že by např. jeho příjmy byly ve skutečnosti vyšší, resp. výdaje na předmětnou činnost nižší, než jak je v daňovém přiznání uvedeno, a za takových okolností nebylo pochybením služebnímu funkcionáře, že vycházel z údajů zachycených v daňovém přiznání.
14. Obecnému poukazu žalobce, že napadené rozhodnutí vychází ze souhrnného zjištění skutkového stavu, soud nepřisvědčuje. Relevantní skutkové okolnosti byly ve správním řízení náležitě objasněny. Služební funkcionáři obou stupňů, jejichž rozhodnutí tvoří jeden celek, uvedli, že při stanovování výše přiznané náhrady vycházeli z daňového přiznání žalobce za rok 2013, resp. faktur předložených žalobcem, přičemž popsali, jakou výši příjmů a výdajů žalobce v roce 2013 z těchto dokumentů zjistili.
15. Ze shora uvedených důvodů považuje soud podanou žalobu za nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to

v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když s tímto postupem žalovaný vyjádřil svůj souhlas a žalobce se k výzvě soudu v tomto ohledu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

16. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl úspěšný žalovaný, který náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu ani náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 3. února 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu